

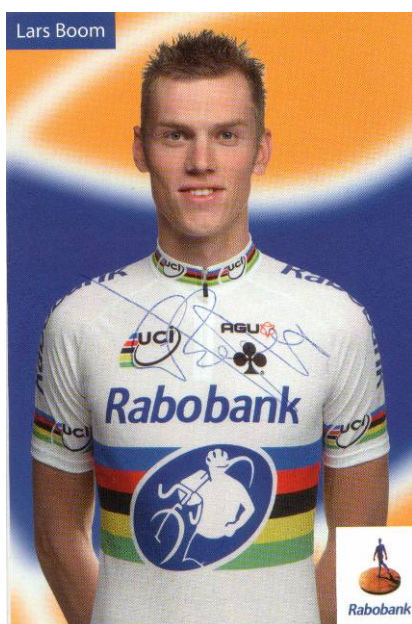
Het Rijke Vlijmense Wielerleven

De Laatste Kampioen deel 2 Lars Boom (1985)

Veldrit Roubaix 2009: Lars als wereldkampioen veldrijden op de wielervebaan van Roubaix. In zijn spoor Zdenek Stybar. Gaan de twee oude crossrivalen in de koninginnenklassieker de komende jaren ook de degen kruisen? (Foto Cor Vos)

De toekomst in 24 vragen

Voor het eerst sinds hij met wielrennen begon, rijdt Lars dit winterseizoen geen enkele veldrit.

Nadat een andere Lars (van der Haar) vorig jaar een eind maakte aan een sinds 1998 schier eindeloze reeks van jaarlijkse kampioenschappen van onze Lars, kwam deze tot de conclusie, dat hij zonder echt specifieke voorbereiding in het veldrijden geen hoofdrol kan spelen.

En ook dat, wil hij zich klaarstomen voor het grote voorjaarsklassiekers op de weg, de specifieke intensieve veldrittrainingen hier niet in passen.

Op de voorlaatste dag van het afgelopen jaar werd Lars 28 jaar. Normaal gesproken liggen de beste jaren van een duursporter ergens tussen het 27ste en het 32ste levensjaar.

Nadat we in het eerste deel van 'De Laatste Kampioen' terugkeken op zijn prestaties tot nu toe, blikken we in dit deel van 'Het Rijke Vlijmense Wielerleven' met Lars vooruit op die cruciale jaren. Hoe ziet hij zijn wielertoekomst? Waar

staat hij nu en waar denkt hij te kunnen komen ?
Natuurlijk blikken we ook terug, maar het is vooral een vooruitblik in iets meer dan twintig vragen.

Lars, hoe ben je er toe gekomen te gaan wielrennen, en wie was of waren jouw jeugdidolen?

Eerst deed ik wat aan judo, daarna nam ik een trainingskaart met tien proeflessen voor tennis. Maar die kaart is nooit opgebruikt, want al na vier of vijf keer hield ik dat voor gezien. Ik ging een keertje mountainbiken met mijn vader en was eigenlijk meteen verkocht. Zo ben ik het wielrennen ingerold. Een echt jeugdidool heb ik nooit gehad, een wielposter heeft er dus nooit boven mijn bed

gehangen. Wel zijn we een keer naar de Tour de France wezen kijken. Dat stimuleerde me nog meer om zelf te gaan wielrennen.

Pa Walter stimuleerde Lars om te gaan fietsen. Hier speelt hij voor masseur. Tegenwoordig is hij mecanicien. Van alle markten thuis dus! (archief Riet Boom-Verboord)

In de jeugdcategoryën kwam je - zeker op de weg - een aantal renners tegen, waartegen je het meestal (veelal in de sprint) moest afleggen. Denk hierbij aan Egon van Kessel jr., Roberto Secci, Eddy van IJendoorn, Wim Stroetinga. Hoe komt het dat jij er wel doorheen bent

Chaam 2000: Lars als nieuweling: niet vrolijk na een tweede plaats, geklopt in een sprint à deux door Eddy van IJendoorn. Pa en ma vangen hem op na de koers. (part.coll.)

gekomen en al die anderen buiten Wim Stroetinga niet?

Ik werd inderdaad bij de jeugd dikwijls afgetroefd door de genoemde renners. Omdat de leeftijdscategorieën indertijd iets anders waren ingedeeld dan nu, was ik steeds een van de jongste renners in mijn categorie, en soms zelfs wel eens bijna een jaar jonger dan de anderen. Dat speelde natuurlijk een rol. Door de adviezen van mijn vader op te volgen – klein rijden, zo veel mogelijk van voren rijden – en door

mijn overgang van TeamBrabant2000 naar wielervereniging Schijndel ging ik steeds beter rijden. Deze overgang bleek een goede keuze te zijn: er werd onder leiding van de

gedreven Antoon van Hintum beter getraind..

Wanneer en hoe kwam je erachter, dat je meer was dan een gemiddelde coureur, en dat een profcarrière in het verschiep lag?

Toen ik bij de junioren reed werd ik door Piet Kuijs uitgenodigd voor de RAP (Rabo Ardennen Proef, een fietstest in de Ardennen), en toen ik daar goed uit kwam, werd ik opgenomen in de Rabo opleidingsploeg. Dan krijg je betere faciliteiten, wordt je beter begeleid en heb je dus wel een streepje voor op andere renners, die niet bij deze ploeg zitten. Daardoor kwamen er automatisch dus ook betere uitslagen.

In het veldrijden was je eigenlijk meteen al een topper. Bij je eerste wereldkampioenschap in Zolder (op de historische tweede februari 2002, de dag dat Willem-Alexander met Maxima in het huwelijk trad), startte je al meteen als favoriet voor de titel. Door een totaal mislukte start liep dat faliekant mis, maar een jaar later kwam de revanche. Hoe voelde dat?

De titelstrijd in Zolder was mijn eerste wereldkampioenschap. Ik was erg nerveus, maar had toch wel een goede start. Helaas, meteen in de eerste bocht, nog op de harde weg, reed er iemand in mijn achterderailleur, waardoor de ketting naast de geleidewieltjes terecht kwam. Ik belandde achter in het deelnemersveld en was gelijk kansloos. Toch heb ik veel geleerd op dat WK. Het was sowieso al een belevenis om als jong coureur een week lang met goede beroepsrenners als Richard Groenendaal en Wim de Vos op te trekken en om deze renners op de trainingen proberen te volgen. Maar ook van Kees van de Wereld heb ik als crosser veel opgestoken, net als van Nico van Hest tijdens de wekelijkse trainingen in Alphen.

Een jaar later (2003) won ik alle crossen waaraan ik deelnam, op een na: in Frankfurt werd ik geklopt door een Fransman (Romain Villa). Op het WK in Monopoli kreeg ik van tevoren advies van Adri van de Poel over hoe ik bijvoorbeeld de bochten moest rijden. Heel speciaal tijdens dit WK was, dat als we gingen eten, we door een dierenpark langs de leeuwen moesten lopen. Die eerste wereldtitel was natuurlijk geweldig en een ongelooflijke ervaring.

Als een van de weinigen (Simunek en Albert zijn de anderen) werd je Wereldkampioen veldrijden in alle drie de categorieën (junioren, beloften en elite). Daarnaast werd je bij de beloften ook nog wereldkampioen tijdrijden (als enige Nederlander bij de mannen) en Europees kampioen veldrijden. En heb je de nationale driekleur mogen dragen voor zowel de weg als de tijdrit. Is er een titel bij die voor jou het meest speciaal is of zijn ze allemaal even bijzonder?

2008, NK op de weg in Ootmarsum. Lars wordt in de kampioenstrui gehesen. Voor het eerst sinds 1998 droeg Lars in 2013 geen rood-wit-blauwe trui! (foto Cor Vos)

Moerenhout alleen voorop, en als teamgenoot mocht ik hem eigenlijk niet gaan halen (toeterde Erik Dekker in mijn 'oortje'). Maar ik loste Niki Terpstra, en reed alleen naar Koos toe. Dus kon er me niets

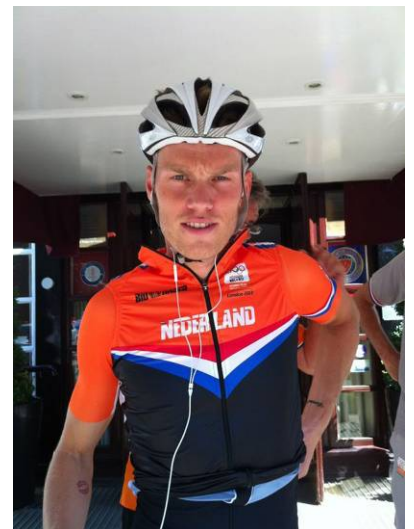
verweten worden.

Er zijn er een paar, die er toch wel uitspringen. Allereerst de wereldtitel tijdrijden in Stuttgart. Ook Treviso, waar ik als eerste jaars prof meteen wereldkampioen werd is bijzonder. En dan het Nederlands wegkampioenschap in Ootmarsum. Na twee weken in Spanje gereden

(training?) te hebben, wist ik dat ik goed reed. In de finale was Koos

2003: de eerste wereldtitel!

2012, London: Lars op de Olympische Spelen. (foto Sjef van Engelen)

De Olympische spelen in Londen: heb je niet het gevoel, dat er daar meer ingezet had?
In volle finale viel Fabian Cancellara letterlijk weg. Eigenlijk meteen daarop demarreerde Vinokourov en hij kreeg Uran mee. Omdat de eerste aanval meestal niet raak is, twijfelde ik. Daarna werd er wat van links naar rechts en terug geslalomd waardoor ik er niet langs kon en in de sprint raakte ik ook nog ingesloten. Er had inderdaad meer ingezet, maar of ik in de sprint had kunnen winnen is ook nog maar de vraag. Het moet soms ook een beetje meezitten. Op het WK in Valkenburg reed ik me in de laatste ronde halverwege de beklimming van de Cauberg ook vast. Ik wilde langs de groep knallen, toen die plotseling naar binnen kwam en ik in de remmen moest en opgesloten kwam te zitten. Maar even verder wist Koen de Kort me terug van voren te brengen en kon ik er in de sprint vol langsheen, waardoor ik toch nog vijfde werd.

In 2009 heb je de 'overstap' gemaakt van het veldrijden naar de weg. Wat dreef je deze keuze te maken? Ging het winnen je te gemakkelijk af, was er niet genoeg tegenstand, of wilde je gewoon eens wat anders?

Ik was natuurlijk al nooit alleen maar crosser, want ik reed altijd ook met het nodige succes op de weg. Het veldrijden is echter maar een klein wereldje en als jonge renner heb je natuurlijk de nodige ambities. Daarom was het minderen van

het veldrijden en de overstap naar het wegrennen een logische keus.

Lars vertelt, Kee checkt even op haar Tablet of het wel klopt en Nena denkt er het hare van. (foto Ad van Kessel)

Ondertussen zijn we een aantal jaren verder, en moet je toch wel een idee hebben waar je mogelijkheden liggen, en wat je graag op je palmares zou willen hebben.

Dat worden ongetwijfeld je hoofddoelen voor de komende jaren. Welke zijn deze?

Ja, dat zijn toch wel de Noord-Europese voorjaarsklassiekers, met als absolute topser Parijs-Roubaix. En ook een etappezege in een van de overgangsetappes in de Tour de France moet tot mijn mogelijkheden behoren. Met wat geluk – of eigenlijk geen pech - had ik in Parijs-Roubaix van 2011 (die door Johan van Summeren gewonnen werd) al heel kort kunnen rijden. Maar een leuke band op een ongelegen moment gooide roet in het eten. En ook 2011 zat ik al kort bij een etappezege in de Tour de France. In de etappe naar Gap werd ik na een lange ontsnapping pas in de slotkilometer ingelopen. Zonder HTC en Lampre, die maar voor hun sprinters (Cavendish en Petacchi) bleven rijden, was die rit voor mij geweest.

Parijs – Roubaix mag jou dan ongetwijfeld, zeker met je cross-achtergrond, het beste liggen, maar er zijn zeker nog wel andere koersen, waarin je zou kunnen uitblinken, zoals de Vlaamse (semi-)klassiekers (E-3-prijs Harelbeke, Kuurne-Brussel-Kuurne, Dwars door Vlaanderen, Ronde van Vlaanderen). En denk ook eens aan de Strade Bianche in Toscane, een prachtige Parijs – Roubaix- achtige wedstrijd, die bij de UCI nog niet hoog genoteerd staat, maar waar de laatste jaren steeds wel de allerbeste renners aan het vertrek staan. Die willen deze speciale wegwedstrijd absoluut niet missen! Hoe zit dat met jou en zijn er misschien nog meer van dit soort koersen, die jou graag zou willen rijden?

Behalve “Kuurne”, wat een sprinterskoers is, zijn dit zeker koersen, die me goed liggen. En ook in de Omloop van het Nieuwsblad en Gent – Wevelgem zie ik wel kansen. In de Strade Bianche

Lars op de kasseien, die er droog bij liggen. Wanneer gaat het eens regenen? (foto Cor Vos)

heb ik met mijn achtergrond als crosser beslist voordeel. Jammer genoeg rijdt de ploeg deze fantastische koers dit jaar niet. Vorig jaar reed ik maar een zestigtal kilometers mee. Ik had toen een voorhoofdsholte-ontsteking, die me eigenlijk het hele voorseizoen parten speelde. Daar ben ik dan ook vorig jaar na de voorjaarsklassiekers aan geopereerd. De holtes zijn vergroot en van ontstekingen heb ik nu dan ook geen last meer.

Wat zou voor jou de ideale Parijs – Roubaix zijn (droog, stoffig of nat, winderig, modderig en glad) ?

Het zou wel mooi zijn als het eens een keer echt slecht weer is met veel regen! De laatste jaren is het vooral veel stof. Sinds Servais Knaven in 2001 won is er niet meer zo’n Parijs-Roubaix geweest. Ik hoop echt dat dat dit jaar weer eens wel het geval is.

Je hebt bijna ieder jaar ook wel een grote rittenkoers gereden (drie keer de Tour de France, twee keer de Vuelta d’Espagna). Hoe liggen jouw mogelijkheden daar? Is het met de huidige gecontroleerde manier van koersen (in de vlakke ritten het naar de meet brengen van de topsprinters en in de bergritten het

afzetten van de klimmers aan de voet van de laatste berg) voor een type renner als jij, nog wel interessant om naar een Tour de France te gaan?

Ik had dit jaar graag de Giro d’Italia eens gereden. Maar de ploeg

zag dit niet zitten voor me.

Nu wil ik graag de Tour de France en de Vuelta (d’Espagna) rijden, twee grote rittenwedstrijden dus. Er zijn ieder jaar wel een aantal etappes, waar ik net als in 2009 in de Vuelta mijn slag zou kunnen slaan. In de Tour van afgelopen jaar miste ik de slag in de etappe naar Lyon, die door Matteo Trentin gewonnen werd. De dag tevoren was die fameuze waaierit (naar Montrono, waar Froome tijd verloor) en had ik eigenlijk te veel moeten doen. Tot op

een bepaalde hoogte kan ik goed omhoog, en als ik met een klein groepje aankom, kan ik het met mijn sprint

zeker afmaken. In de etappe naar Alpe d’Huez van afgelopen jaar, kwam ik op de eerste beklimmingen met de eersten boven. Jammer genoeg ging Jeanesson tijdens de eerste klim naar Alpe d’Huez meteen volle bak omhoog, waardoor hij de kopgroep opblies. Als we meer gedoseerd omhoog hadden kunnen rijden, had ik ook in die rit ver kunnen komen.

Als ik de juiste etappes uitzoek, van die lastige overgangsritten met wat klimmetjes erin, en ik heb de dag daarvoor wat kunnen sparen, dan zou ik met een groepje vooruit zeker kans maken op een ritzege. Afgelopen jaar ben ik er de twee eerste etappes vol ingevlogen. Hoewel Chet

Tour de France 2013, tweede etappe: Lars in de aanval. (foto Cor Vos)

Bergop (hier in de Ronde van Zwitserland 2009) gaat het steeds beter. (foto Cor Vos)

Pipkin (de CEO en oprichter van Belkin) hier zeer over te spreken was, had ik me in deze ritten beter gedeisd kunnen houden om alles te zetten op de derde rit.

Wat denk je van de Tour 2015 met start in Utrecht ? Geweldig toch, en erg goed voor het Nederlandse wielrennen. De Tourstart in Rotterdam met zoveel publiek vond ik een bijzondere belevenis, en ik kijk

dan ook echt uit naar de proloog in Utrecht. En misschien gaat de etappe naar Zeeland wel door Vlijmen! Dat zou helemaal fantastisch zijn.

Aan welke renners, die op jouw gebied (laten we zeggen de kasseienklassiekers en de een-weeks etappekoersen) aan de top staan (Cancellara, Boonen, Hushovd, Pozzato) spiegel je je ? Zie je ook nog concurrentie opkomen van andere jongere renners?

Lars op training achter de auto, gepiloteerd door vader Walter.

(foto's Ad van Kessel)

De eerst genoemden zullen zeker nog een rol spelen in de komende edities van Parijs – Roubaix. Daarnaast zie ik Sebastiaan Langeveld, Niki Terpstra, Zdenek Stybar, allemaal zo'n beetje van mijn leeftijd, zeker als geduchte concurrenten in deze koers. En niet te vergeten Peter Sagan natuurlijk.

Hoe ziet je voorbereiding en je seizoenopbouw (wedstrijdprogramma) eruit? Kijk je daarbij ook naar hoe andere renners zich voorbereiden?

Dit jaar heb ik besloten voor het eerst geen veldritten meer te rijden. Met het crossen was ik te vroeg intensief bezig. Nu bouw ik langzamer met veel uren trainen een goede basis op. In de komende weken worden de trainingen met een aantal blokken weer intensiever. Volgende week vertrek ik voor een trainingsstage naar Spanje, en daarna volgen de Rondes van Qatar en Oman.

Hoe verteer jij de overgang van warmte (Qatar, Spanje) naar de dikwijls koude en natte voorjaarsklassiekers. Moet je je juist niet harden in de kou van het voorjaar?

Nou, die overgang valt eigenlijk wel mee. In Qatar is het niet zo heet, zo'n beetje tussen de twintig en dertig graden, want ook daar is het dan nog winter. En als ik terugkom in Nederland hoop ik, dat er wat sneeuw ligt. Dan kan ik lekker op de mountainbike intensief trainen in de Drunense Duinen.

2011, Qatar: In de gele leiderstrui wordt Lars geïnterviewd. Wielerveder Eddy Merckx luistert mee. (foto Cor Vos)

Hoe ziet je programma er verder uit? Wordt het dit jaar na de klassiekers de Tour of de Vuelta?

Na de voorjaarsklassiekers ga ik eerst twee weken naar Portugal, rijdt daarna de Ronde van California, wellicht de Ronde van België, de Dauphiné Libéré, gevolgd door het Nederlands Kampioenschap. Dan de Tour de France, de EnecoTour, de Vuelta d'Espagna. Ik heb aangegeven dat ik dit jaar twee grote rondes wil rijden, waarbij de Vuelta in het teken staat van het Wereldkampioenschap, dat in Ponferrada (Spanje) verreden wordt.

Allebei tegenwoordig onderweg voor Belkin. De een fietst, de ander kookt voor de kost. Lars met broer Jesper. (part.coll.)

Vorig jaar waren er drie "Boom's" in de Tour de France. Hoe is het met een vader en een broer in een en dezelfde koers?
Dat was niet alleen heel apart, maar ook heel fijn en vertrouwd. Want naast mijn vader als mecanicien en Jesper als kok, was er ook nog Ton de Vaan als soigneur. Dan hoeft je weinig te zeggen, want die weten precies wat je wilt. Het was alleen tragisch, dat de

andere Vlijmense verzorger Ton van Engelen naar huis moest vanwege gezondheidsproblemen van zijn vrouw Yvonne.

Lars: over een aantal jaren weer terug in het veld? Moeder Riet zal blij zijn dat Niké voortaan de was doet! (foto Cor Vos)

Vroeg of laat ben je 30 of 32 of voor mijn part 35. Denk je er nog aan om aan het eind van je wielercarrière nog eens (volledig) terug te gaan naar het veldrijden, of is dit nu definitief een gepasseerd station? En als je bijvoorbeeld Stybar, die toch ook voor de weg heeft gekozen, weer bezig ziet in het veld, gaat het dan niet kriebelen?

Ik heb altijd heel graag in het veld gereden en ben dit in de afgelopen jaren altijd nog blijven doen, maar ik rijd nu met een andere focus. Op dit moment mis ik het crossen absoluut niet, maar ik ga zeker over een aantal jaren weer veldritten rijden.

Niki Terpstra, die een soortgelijke renner is als jij (in ieder geval toch hetzelfde wedstrijdprogramma in het voorjaar heeft) rijdt enkele zesdaagsen (zoals Rotterdam) in zijn voorbereidingsprogramma voor op de weg. Met jouw fysiek zou je ook op de piste goed uit de voeten kunnen. Heb je er nooit aan gedacht om het op de baan ook eens te gaan proberen?

Ik heb er wel eens aan gedacht, maar dit was niet te combineren met het veldrijden. Crossen is een tweede natuur voor mij geworden. Voor Niki Terpstra is dit het baanwielrennen, want die is als baanrenner begonnen, en behaalde zelfs zilver op het wereldkampioenschap (ploegachtervolging in 2005).

Bij het WK-2009 in Hoogerheide was er een beetje een Belgische hetze tegen jou. Hoe is je verhouding met de Belgische Pers sindsdien?

Die is gewoon weer normaal geworden. Ik heb over de gebeurtenissen van toen ook geen 'hard feelings' meer. Eigenlijk heb ik al die toestanden indertijd een beetje over mezelf afgeroepen. Voor de Belgen is het veldrijden zo'n beetje de nationale sport. Ik was de grote bedreiging in die dagen en deed wat uitspraken die die Belgische trots een beetje kleineerde. Dat had ik beter niet kunnen doen. Wat dat betreft gaat de huidige Nederlandse uitdager, Lars van der Haar, daar goed mee om.

Hoe kijk jij naar het Vlijmense Wielerleven? Jij bent de laatste – ik zou bijna zeggen – 'echte' renner, die Vlijmen heeft voortgebracht. Nu alweer bijna twee jaar geleden bezochten we Tini Wolfs. Had jij voor die tijd ooit iets meegekregen van die oude kampioenen als Tini Wolfs, Bart van de Ven en Fried Libregts? En hoe kijk je terug op je ontmoeting met de eerste echte Vlijmense wielervedette?

Van de meeste oude Vlijmense renners heb ik nooit iets mee gekregen. Van Bart van de Ven had ik nog wel een beetje gehoord en ook van Piet Kuijs en Bas van Lamoen, en de successen van wielerclub De Zwaluw. De ontmoeting met Tini Wolfs vond ik wel leuk. Hoe het wielrennen vroeger ging, hoe dit door de renners beleefd werd, en dat die mannen dikwijls op de fiets naar de koers in België gingen, ja dat vond ik zeker interessant.

2011: Onderonsje tussen de schrijver, Lars en de Vlijmense wielerlegende Tini Wolfs.
(foto Ad van Kessel)

Als je mocht kiezen tussen een keer Parijs-Roubaix winnen of tien keer een semi-klassieker?

Nou, als je praat over semi-klassiekers van het formaat Gent-Wevelgem of Parijs-Brussel, dan is de keuze niet zo moeilijk! Parijs-Roubaix is natuurlijk geweldig, maar toch ...

Je gezin Niké, Kee en Nena, hoe beïnvloeden die jou in het wielrennen?

Ben je voorzichtiger geworden nu je twee kinderen hebt?

In het begin na de geboorte van Kee had ik hier wel een beetje last van, maar dat ging zo over. Ik rijd nu absoluut niet voorzichtiger. In de Omloop van het Nieuwsblad, een week na de geboorte van Kee, kreeg ik er eerder vleugels van. Ik reed toen echt goed, maar was een beetje te euforisch, waardoor ik ten val kwam. Als ik thuis ben geniet ik echt van mijn gezinnetje, en door hen ben ik een stuk serieuzer geworden. Niké doet het meeste werk met die twee, maar soms kom ik toch wel wat slaap tekort. Ik mis

Omloop van Het Nieuwsblad 2012: Lars is iets te euforisch en komt ten val. (foto Cor Vos)

Niké en de kinderen natuurlijk wel als ik van huis af ben, maar het is ook een beetje zoals Jens Voigt (die zes kinderen heeft) het zegt: “Als ik ben koersen, ben ik op vakantie en kan ik eindelijk rustig slapen, zodat ik weer uitgerust thuis kom”.

Toen je nog volop veldritten reed, volgde je supportersclub je overal. Wat is momenteel de rol en invloed van deze supportersclub?

In het cross-tijdperk van Lars Boom volgden de supporters hun idool overal. (part.coll.)

Op de weg is het voor de supporters natuurlijk veel moeilijker om je te volgen. De meeste crossen waren redelijk in de buurt, en daar konden de supporters naar toe, maar bij de wegwedstrijden is dat natuurlijk niet zo. Dat is een heel andere wereld, en nu moeten de supporters me meer volgen via de sociale media. Eigenlijk moet ik eerst maar eens een grote koers winnen. Misschien kan er dan weer eens wat gedaan worden, iets in de vorm van een toertocht of zo.

Huisvader Lars bekommert zich om Nena. Niké kijkt toe of het allemaal wel goed gaat. (foto Ad van Kessel)

Lars Boom: klaar voor het nieuwe seizoen. Gaat die grote klassieke triomf dit jaar verwezenlijkt worden?
(foto Ad van Kessel)

(foto Belkin)

Het interview met Lars vond plaats op vrijdag 17 januari 2014.

Bronnen :

- Archief Riet Boom – Verboord
- <http://larsboomofficial.com/>
- Foto's Ad van Kessel
- Foto's Cor Vos
- Archief Sjef van Engelen
- www.teambelkin.com